

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 18 juli 2007^{*}

I mål C-367/05,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 35 EU, framställd av Hof van Cassatie (Belgien) genom beslut av den 6 september 2005, som inkom till domstolen den 29 september 2005, i brottmålet mot

Norma Kraaijenbrink,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna J. Klučka, R. Silva de Lapuerta, J. Makarczyk och L. Bay Larsen (referent),

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 juli 2006,

^{*} Rättegångsspråk: nederländska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- N. Kraaijenbrink, genom M. De Boel, advocaat,
- Konungariket Nederländerna, genom H.G. Sevenster, i egenskap av ombud,
- Republiken Tjeckien, genom T. Boček, i egenskap av ombud,
- Republiken Grekland, genom M. Apessos, S. Trekli och M. Tassopoulou, samtliga i egenskap av ombud,
- Konungariket Spanien, genom M. Muñoz Pérez, i egenskap av ombud,
- Republiken Österrike, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,
- Republiken Polen, genom J. Pietras, i egenskap av ombud,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom W. Bogensberger och R. Troosters, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 5 december 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 54 jämförd med artikel 71 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EGT L 239, 2000, s. 19) (nedan kallad tillämpningskonventionen), som undertecknades i Schengen (Luxemburg) den 19 juni 1990.
- 2 Begäran har framställts i ett brottmål i Belgien mot Norma Kraaijenbrink som inletts på grund av att hon misstänks för att ha utfört penningtvätt av belopp som härrörde från narkotikahandel.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrätten

- 3 Enligt artikel 1 i protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar, vilket fogats till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen genom Amsterdamfördraget (nedan kallat protokollet), har tretton medlemsstater i Europeiska

unionen, däribland Konungariket Belgien och Konungariket Nederländerna, bemyndigats att, inom Europeiska unionens samt EU-fördragets och EG-fördragets institutionella och rättsliga ramar, upprätta ett närmare samarbete sinsemellan inom tillämpningsområdet för Schengenregelverket, såsom detta definieras i bilagan till det nämnda protokollet.

- 4 Schengenregelverket består enligt denna definition bland annat av avtalet om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken, vilket undertecknades i Schengen den 14 juni 1985 (EGT L 239, 2000, s. 13) och av tillämpningskonventionen.
- 5 Enligt artikel 2.1 första stycket i protokollet skall Schengenregelverket från och med den tidpunkt då Amsterdamfördraget träder i kraft, nämligen den 1 maj 1999, omedelbart gälla för de tretton medlemsstater som avses i artikel 1 i det protokollet.
- 6 Europeiska unionens råd antog den 20 maj 1999, med tillämpning av artikel 2.1 andra stycket andra meningen i protokollet, beslut 1999/436/EG om fastställande, i enlighet med relevanta bestämmelser i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Fördraget om Europeiska unionen, av rättslig grund för samtliga bestämmelser och beslut som utgör Schengenregelverket (EGT L 176, s. 17). Av artikel 2 i detta beslut jämförd med bilaga A följer att rådet har valt dels artiklarna 34 EU och 31 EU, dels artiklarna 34 EU, 30 EU och 31 EU, vilka ingår i avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen — med rubriken "Bestämmelser om polissamarbete och straffrättsligt samarbete" — som rättslig grund för bestämmelserna i artiklarna 54–58 respektive artikel 71 i tillämpningskonventionen.

- 7 I artikel 54 i tillämpningskonventionen, som omfattas av kapitel 3, som har rubriken "Principen ne bis in idem" (icke två gånger i samma sak) och som ingår i avdelning III i nämnda konvention med rubriken "Polis och säkerhet", föreskrivs följande:

"En person beträffande vilken fråga om ansvar prövats genom lagakraftätagande dom hos en avtalsslutande part, får inte åtalas för samma gärning av en annan part, under förutsättning att, vid fällande dom, straffet avtjänats eller är under verkställighet eller inte längre kan verkställas enligt lagarna hos den part hos vilken avkunnandet ägt rum."

- 8 I artikel 58 i tillämpningskonventionen, som också ingår i kapitel 3, föreskrivs följande:

"Bestämmelserna ovan skall inte utesluta tillämpning av mer vittgående nationella bestämmelser avseende principen 'ne bis in idem' i samband med rättsliga avgöranden som meddelats i främmande stat."

- 9 I artikel 71 i tillämpningskonventionen, som ingår i kapitel 6, med rubriken "Narkotika", i samma avdelning III, föreskrivs följande:

"1. De avtalsslutande parterna förbinder sig vad gäller direkt eller indirekt försäljning av varje slag av narkotika och psykotropa ämnen, även cannabis, samt innehav av sådana preparat och ämnen för försäljning eller export, att i enlighet med Förenta nationernas gällande konventioner ... vidta alla erforderliga åtgärder för att förebygga och straffa olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen

2. ... [D]e avtalsslutande parterna [förbinder sig] att genom administrativa och straffrättsliga åtgärder förebygga och straffa olaglig export av narkotika och psykotropa ämnen, även cannabis, liksom försäljning, anskaffning och överlåtelse av sådana preparat och ämnen ...

...

5. De avtalsslutande parterna skall göra allt som står i deras makt för att förebygga och bekämpa de negativa effekterna av den illegala efterfrågan på varje slag av narkotika och psykotropa ämnen, även cannabis. ...”

- ¹⁰ Det framgår av informationen rörande tidpunkten för Amsterdamsfördragets ikraftträdande, offentliggjord i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 1 maj 1999 (EGT L 114, s. 56), att Konungariket Belgien har avgett en förklaring enligt artikel 35.2 EU, genom vilken det har godtagit domstolens behörighet att meddela förhandsavgöranden i enlighet med artikel 35.3 b EU.

Den internationella rätten

- ¹¹ Artikel 36 i konventionen, ersättande äldre konventioner rörande narkotika, vilken ingicks i New York den 30 mars 1961 inom ramen för Förenta nationerna (nedan kallad narkotikakonventionen), har följande lydelse:

”1. a) Varje part skall, under vederbörligt hänsynstagande till sina konstitutionella förhållanden, vidtaga nödvändiga åtgärder för att odling, produktion,

tillverkning, extraktion, beredning, innehav, erbjudande, utbudande till försäljning, distribution, köp, försäljning, överlåtelse av varje slag, förmedling, försändelse, transitering, transport, import och export av narkotika i strid med bestämmelserna i denna konvention samt varje annan handling, som enligt sagda parts åsikt är i strid med bestämmelserna i denna konvention, skola utgöra straffbara brott, när de begås avsiktligt, och ... allvarliga brott skola vara belagda med adekvata straff, företrädesvis med fängelse eller andra frihetsberövande straff.

b) ...

2. Under hänsynstagande till en parts konstitutionella förhållanden, rättsordning och inhemska lagar,

- a) i) skall vart och ett av de i paragraf 1 uppräknade brotten betraktas som ett särskilt brott, om det förövas i olika länder;
- ii) skola avsiktlig delaktighet i nämnda brott, sammansvärjning i avsikt att begå och försök att begå sådana brott samt förberedande handlingar och finansiella operationer, som har samband med i denna artikel nämnda brott, vara straffbara brott såsom föreskrives i paragraf 1;

...”

Den nationella rätten

¹² Artikel 65 i den belgiska strafflagen har följande lydelse:

”När samma gärning utgör flera brott, eller när flera brott som samtidigt prövas av samma domstol utgör ett fortlöpande och kontinuerligt uttryck för samma brottsliga uppsåt, skall straff endast utdömas för det allvarligaste brottet.

När en domstol konstaterar att brott som tidigare varit föremål för ett lagakraftvunnet avgörande och andra gärningar för vilka åtal väckts vid domstolen i fråga och som, under antagandet att de är styrkta i sak, begåtts före det ovan nämnda avgörandet tillsammans utgör ett fortlöpande och kontinuerligt uttryck för samma brottsliga uppsåt, skall domstolen i fråga vid fastställande av straffet ta hänsyn till det redan utdömda straffet. Om det redan utdömda straffet förefaller vara en tillräcklig påföljd för samtliga brott, skall domstolen uttala sig om den tilltalades skuld och i avgörandet hänvisa till det redan utdömda straffet. Det sammanlagda utdömda straffet genom tillämpning av denna artikel får inte överstiga det strängaste straff som kan utdömas för det allvarligaste av de begångna brotten.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

¹³ Norma Kraaijenbrink, som är nederländsk medborgare, dömdes genom dom av den 11 december 1998 av Arrondissementsrechtbank te Middelburg (Nederländerna) till villkorlig dom med sex månaders fängelse som alternativstraff för flera brott enligt artikel 416 i den nederländska strafflagen (Wetboek van Strafrecht), som begåtts i Nederländerna mellan oktober 1994 och maj 1995, bland annat häleri och befattning med vinning från narkotikahandel.

- 14 Genom dom av den 20 april 2001, dömde Rechtbank van eerste aanleg te Gent Norma Kraaijenbrink till två års fängelse för flera brott enligt artikel 505 i den belgiska strafflagen, som begåtts i Belgien mellan november 1994 och februari 1996, bestående i att ha växlat penningbelopp som erhållits från narkotikahandel i Nederländerna. Denna dom fastställdes genom dom av den 15 mars 2005 av Hof van beroep te Gent, correctionele kamer.
- 15 Dessa två domstolar ansåg, med hänvisning till artikel 71 i tillämpningskonventionen och artikel 36.2 a i och ii i narkotikakonventionen att Norma Kraaijenbrink inte med framgång kunde åberopa artikel 54 i tillämpningskonventionen. De ansåg nämligen att brotten häleri och befattning med vinning från narkotikahandel som begåtts i Nederländerna, och de brott som begåtts i Belgien bestående i växling av penningbelopp som erhållits från den nämnda narkotikahandeln, i Belgien måste betraktas som separata brott, trots att häleribrotten i Nederländerna och penningtvåttbrotten i Belgien täcktes av samma uppsåt.
- 16 Norma Kraaijenbrink överklagade och hävdade, bland annat, att principen *ne bis in idem* i artikel 54 i tillämpningskonventionen hade åsidosatts.
- 17 Hof van Cassatie har först påpekat, i motsats till vad Norma Kraaijenbrink har anfört, att den omständigheten att de olagliga gärningarna i Nederländerna och penningtvätten i Belgien omfattades av "samma uppsåt" inte nödvändigtvis innebar att de penningbelopp som var föremål för penningtvätt i Belgien härrörde från narkotikahandel i Nederländerna, med avseende på vilken Norma Kraaijenbrink redan hade dömts för häleribrott i Nederländerna.

- 18 Det framgår däremot av domen av den 15 mars 2005 av Hof van beroep te Gent, som är föremål för överklagandet, att det i de båda avtalsslutande staterna rörde sig om skilda gärningar som dock är en följd av och ett fortsatt uttryck för ett och samma uppsåt. Om samtliga gärningar hade begåtts i Belgien skulle de därför ha ansetts utgöra ett enda rättsfaktum och skulle ha bedömts i enlighet med artikel 65 i den belgiska strafflagen.
- 19 Hof van Cassatie anser därmed att frågan uppstår huruvida begreppet "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen skall tolkas så att det omfattar skilda gärningar som består i dels att i en avtalsslutande stat inneha penningbelopp som härrör från narkotikahandel, dels att på växelkontor belägna i en annan avtalsslutande stat växla penningbelopp som härrör från samma handel.
- 20 Hof van Cassatie beslutade att vilandeförklara målet och hänskjuta följande frågor till domstolen för ett förhandsavgörande:
- "1. Skall artikel 54 i [tillämpningskonventionen] jämförd med artikel 71 i samma konvention tolkas så, att straffbara gärningar, som består i att i Nederländerna ha anskaffat, innehaft eller överfört penningbelopp i utländsk valuta som härrör från narkotikahandel (för vilka åtal har väckts och fällande dom har avkunnats i Nederländerna för häleri enligt artikel 416 i strafflagen), vilka skiljer sig från andra straffbara gärningar, som består i att på växelkontor i Belgien ha växlat penningbelopp som härrör från narkotikahandeln i Nederländerna (för vilka åtal har väckts i Belgien för häleri och befattningstagande med varor som härrör från brott enligt artikel 505 i strafflagen), skall betraktas som 'samma gärning' i den mening som avses i ovannämnda artikel 54, när domstol konstaterat att de täcks av samma uppsåt och därigenom utgör en och samma gärning i juridiskt hänseende?

2) Om den första frågan besvaras jakande:

Skall uttrycket 'får inte åtalas för samma gärning' i artikel 54 i [tillämpningskonventionen] tolkas så, att om uttrycket 'samma gärning' även kan omfatta skilda gärningar som täcks av samma uppsåt och således utgör en och samma gärning skulle det innebära att den tilltalade inte längre kan åtalas för penningtvätt i Belgien när han eller hon har dömts i Nederländerna för andra brott som begåtts med samma uppsåt, oavsett andra gärningar som begåtts under samma tidsperiod men som uppdagats eller för vilka åtal väckts i Belgien först efter det att den utländska slutliga domen meddelats och inte längre kan överklagas? Eller skall ovannämnda uttryck tolkas så, att den domstol som skall bedöma de faktiska omständigheterna får utdöma straff för dessa andra gärningar på subsidiär grund med beaktande av redan utdömda straff, såvida inte domstolen finner att det redan utdömda straffet utgör en lämplig påföljd för samtliga brott och straffen sammantaget inte överstiger den strängaste påföljden i straffskalan?"

Domstolens behörighet

21 Det framgår av punkt 10 ovan att domstolen i förevarande fall är behörig att uttala sig om tolkningen av tillämpningskonventionen i enlighet med artikel 35 EU.

22 Domstolen konstaterar i detta hänseende att artikel 54 i tillämpningskonventionen är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) i ett brottmål som det vid den nationella domstolen. Även om det är riktigt att tillämpningskonventionen ännu inte hade trätt i kraft i Nederländerna när det första avgörandet mot Norma Kraaijenbrink meddelades, var den däremot i kraft i de två berörda staterna när den domstol vid vilken ett andra förfarande inletts bedömde huruvida villkoren för att tillämpa

principen *ne bis in idem* var uppfyllda, vilket föranledde förevarande begäran om förhandsavgörande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 2006 i mål C-436/04, Van Esbroeck, REG 2006, s. I-2333, punkt 24).

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 23 Domstolen konstaterar inledningsvis att den omständighet som anges i den första tolkningsfrågan, nämligen att den rättsliga kvalificeringen av de faktiska omständigheterna med avseende på vilka ett avgörande har meddelats i en första avtalsslutande stat skiljer sig från den kvalificering som gjorts av omständigheter som föranlett åtal i en andra avtalsslutande stat, saknar betydelse. Att det i två olika avtalsslutande stater kan förekomma olika rättsliga kvalificeringar av samma gärning kan nämligen inte hindra tillämpningen av artikel 54 i tillämpningskonventionen (se domen i det ovannämnda målet Van Esbroeck, punkt 31).
- 24 Artikel 71 i tillämpningskonventionen, vilken även den anges i den första tolkningsfrågan, innehåller inte heller någon bestämmelse som syftar till att begränsa tillämpningsområdet för artikel 54 i tillämpningskonventionen (se domen i det ovannämnda målet Van Esbroeck, punkt 40). Av detta följer att hänvisningen till Förenta nationernas gällande konventioner i nämnda artikel 71 inte kan förstås så att den utgör hinder för att tillämpa principen *ne bis in idem*, som slås fast i artikel 54 (se domen i det ovannämnda målet Van Esbroeck, punkt 41).
- 25 Den hänskjutande domstolen har mot denna bakgrund ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida begreppet "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen skall förstås så, att det omfattar skilda gärningar som

bland annat består i dels att i en avtalsslutande stat inneha penningbelopp som härrör från narkotikahandel, dels att på växelkontor belägna i en annan avtalsslutande stat växla penningbelopp som härrör från samma handel, då den nationella domstolen vid vilken det andra brottmålet anhängiggjorts finner att de nämnda gärningarna täcks av samma uppsåt.

- 26 För att besvara denna fråga erinrar domstolen om att den redan har funnit att det enda relevanta kriteriet för tillämpning av artikel 54 i tillämpningskonventionen är huruvida de konkreta gärningarna är identiska i den meningen att de utgör en helhet av konkreta omständigheter som är oupplösligt förbundna med varandra (domen i det ovannämnda målet Van Esbroeck, punkt 36, samt dom av den 28 september 2006 i mål C-467/04, Gasparini m.fl., REG 2006, s. I-9199, punkt 54, och i mål C-150/05, Van Straaten, REG 2006, s. I-9327, punkt 48).
- 27 För att bedöma huruvida det föreligger en sådan helhet av konkreta omständigheter skall de behöriga nationella domstolarna fastställa huruvida de konkreta gärningarna i de två förfarandena utgör en helhet av omständigheter som är oupplösligt förbundna med varandra i tid och rum samt med hänsyn till vad de avser (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Van Esbroeck, punkt 38, Gasparini m.fl., punkt 56, och Van Straaten, punkt 52).
- 28 Av detta följer att utgångspunkten för bedömningen av begreppet "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen är att det skall göras en helhetsbedömning av de konkreta rättsstridiga gärningarna som har föranlett straffrättsliga förfaranden vid domstolar i två avtalsslutande stater. Artikel 54 i tillämpningskonventionen är således endast tillämplig då den domstol, vid vilken det andra straffrättsliga förfarandet inletts, finner att de konkreta gärningarna är oupplösligt förbundna med varandra i tid och rum, samt med hänsyn till vad de avser, och därmed utgör en helhet.

- 29 Om de konkreta gärningarna däremot inte utgör en sådan helhet, är den omständigheten att domstolen vid vilken det andra förfarandet inletts finner att den tilltalade agerade med samma uppsåt inte tillräcklig för att det skall föreligga en helhet av omständigheter som är ouplösligt förbundna med varandra som omfattas av begreppet "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen.
- 30 Såsom bland annat Europeiska gemenskapernas kommission har påpekat medför förekomsten av ett subjektivt samband mellan de gärningar som har föranlett straffrättsliga förfaranden i två avtalsslutande stater inte nödvändigtvis att ett objektivt samband föreligger mellan de konkreta gärningarna i fråga, vilka, följaktligen, kan skilja sig åt med avseende på tid och rum samt på vilken karaktär de har.
- 31 En situation som den i fråga i målet vid den nationella domstolen, i vilken det inte klart har fastställts att det är samma ekonomiska vinster från narkotikahandel som helt eller delvis har föranlett olagliga gärningar i de två berörda avtalsslutande staterna, omfattas i princip enbart av begreppet "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen om ett objektivt samband kan fastställas mellan penningbeloppen i de två förfarandena.
- 32 Det ankommer, i detta hänseende, på behöriga nationella domstolar att fastställa huruvida det är möjligt att det är fråga om "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen, på grundval av i vilken utsträckning de faktiska omständigheter som har föranlett de nämnda straffrättsliga förfarandena mot samma person i de två berörda avtalsslutande staterna var identiska och relaterade till varandra.
- 33 Domstolen påpekar dessutom i förevarande fall att det framgår av artikel 58 i tillämpningskonventionen att de avtalsslutande staterna kan tillämpa mer vittgående nationella bestämmelser avseende principen *ne bis in idem* i samband med rättsliga avgöranden som meddelats i främmande stat.

- 34 En avtalsslutande stat kan emellertid inte med stöd av artikel 58 i tillämpningsförordningen avstå från att pröva ett narkotikabrott och därmed åsidosätta sina skyldigheter enligt artikel 71 i tillämpningsförordningen, jämförd med artikel 36 i narkotikakonventionen, enbart därför att den tilltalade redan har dömts i en annan avtalsslutande stat för andra brott som har begåtts med samma uppsåt.
- 35 De nämnda bestämmelserna utgör däremot inte hinder för att det i nationell rätt föreskrivs att behöriga domstolar, vid vilka ett andra förfarande har inletts, beaktar påföljder som eventuellt redan meddelats i det första förfarandet när de fastställer de straffrättsliga påföljderna.
- 36 Mot denna bakgrund skall den första frågan följaktligen besvaras enligt följande. Artikel 54 i tillämpningskonventionen skall tolkas på följande sätt:
- Det kriterium som är relevant för tillämpningen av nämnda artikel är huruvida de konkreta gärningarna är identiska i den meningen att de utgör en helhet av omständigheter som är ouppslösligt förbundna med varandra, oberoende av gärningarnas rättsliga kvalificering eller det rättsliga intresse som skyddas.
 - Skilda gärningar som bland annat består i dels att i en avtalsslutande stat inneha penningbelopp som härrör från narkotikahandel, dels att på växelkontor belägna i en annan avtalsslutande stat växla penningbelopp som härrör från sådan handel, skall inte anses utgöra "samma gärning", i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen, enbart med anledning av att den behöriga nationella domstolen finner att de nämnda gärningarna täcks av samma uppsåt.

- Det ankommer på den nämnda nationella domstolen att bedöma huruvida det är möjligt att det, med beaktande av det ovannämnda relevanta kriteriet, är fråga om "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen, med avseende på i vilken utsträckning de faktiska omständigheter som skall jämföras var identiska eller relaterade med varandra.

Den andra frågan

- ³⁷ Den andra frågan har endast ställts för det fall den första frågan hade besvarats så att ett gemensamt uppsåt utgör ett villkor som i sig är tillräckligt, och som, om det är uppfyllt, gör det möjligt att även beakta skilda gärningar som "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i tillämpningskonventionen.
- ³⁸ Mot bakgrund av domstolens svar på den första frågan saknas det skäl att besvara den andra frågan.

Rättegångskostnader

- ³⁹ Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, som undertecknades i Schengen (Luxemburg) den 19 juni 1990, skall tolkas på följande sätt:

- **Det kriterium som är relevant för tillämpningen av nämnda artikel är huruvida de konkreta gärningarna är identiska i den meningen att de utgör en helhet av omständigheter som är ouplösligt förbundna med varandra, oberoende av gärningarnas rättsliga kvalificering eller det rättsliga intresse som skyddas.**
- **Skilda gärningar som bland annat består i dels att i en avtalsslutande stat inneha penningbelopp som härrör från narkotikahandel, dels att på växelkontor belägna i en annan avtalsslutande stat växla penningbelopp som härrör från sådan handel, skall inte anses utgöra "samma gärning", i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, enbart med anledning av att den behöriga nationella domstolen finner att de nämnda gärningarna täcks av samma uppsåt.**
- **Det ankommer på den nämnda nationella domstolen att bedöma huruvida det är möjligt att det, med beaktande av det ovannämnda relevanta kriteriet, är fråga om "samma gärning" i den mening som avses i artikel 54 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet, med avseende på i vilken utsträckning de faktiska omständigheter som skall jämföras var identiska eller relaterade med varandra.**

Underskrifter